

ВІДГУК

офіційного опонента доктора юридичних наук, старшого дослідника
Почтового Максима Миколайовича
на дисертацію Радзівєвського Юрія Євгенійовича «Обґрунтованість
процесуальних рішень слідчого судді у кримінальних провадженнях»,
подану до захисту на здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань
08 «Право» за спеціальністю 081 – «Право»

Ступінь актуальності обраної теми. Актуальність теми дослідження зумовлена комплексом теоретичних і практичних проблем, що виникають під час здійснення судового контролю у кримінальному провадженні та безпосередньо пов'язані з якістю та змістом кримінальних процесуальних рішень слідчого судді. У сучасних умовах розвитку кримінального процесу України, орієнтованого на європейські стандарти захисту прав людини, а також імплементацію європейських підходів до справедливого судового розгляду, питання обґрунтованості судових рішень набуває ключового значення.

Слід зауважити, що обґрунтованість судового рішення слідчого судді є не лише формальною вимогою кримінального процесуального закону, а й фундаментальною гарантією реалізації прав людини на справедливий суд, ефективний засіб юридичного захисту та запобігання свавільному втручанню в права, свободи та законні інтереси особи. Саме критерій обґрунтованості відіграє вагому роль у забезпеченні законного та справедливого судового рішення, що безпосередньо впливає на досягнення ефективності кримінального провадження загалом. Водночас особливу актуальність дослідження зумовлює наявність суттєвих проблем у правозастосовній практиці слідчих суддів. Зокрема, значна частина процесуальних рішень останніх приймається без належного дослідження та оцінки доказів, що призводить до їх формального характеру, ізольованості від фактичних обставин справи та, як наслідок, – необґрунтованості ухваленого рішення, що нівелює зміст судового контролю, перетворюючи його на декларативний інструмент, який не забезпечує реального захисту прав учасників кримінального провадження. Проблемність ситуації посилюється й тим, що в теорії кримінального процесу відсутній єдиний підхід до визначення змісту обґрунтованості процесуальних рішень слідчого судді, а також до меж і характеру його участі в доказуванні. Попри визнання того, що обґрунтованість передбачає встановлення фактичних обставин справи шляхом оцінки доказів, на практиці спостерігається тенденція до звуження цих повноважень, що суперечить правовій сутності судового контролю та його функціональному призначенню.

Також обґрунтованість процесуальних рішень слідчого судді безпосередньо пов'язана із застосуванням стандартів доказування, зокрема стандарту «обґрунтована підозра», який займає провідне місце під час

вирішення питань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, надання дозволу на проведення слідчих (розшукових) дій, а також розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність органів досудового розслідування чи прокурора. Несформованість чітких критеріїв оцінки доказів у межах цього стандарту створює ризики довільного тлумачення та ухвалення необґрунтованих рішень.

Оцінка наукового рівня дисертації і наукових публікацій здобувача.

Науковий рівень дисертаційного дослідження та наукових публікацій Ю.Є. Радзієвського відповідає вимогам, що висуваються до робіт на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано відповідно до положень Цілей сталого розвитку України на період до 2030 року, затверджених Указом Президента України від 30 вересня 2019 року № 722/2019, Національної стратегії у сфері прав людини, затвердженої Указом Президента України від 24 березня 2021 року № 119/2021, що визначають стратегічні напрями розвитку держави, утвердження принципів демократії, верховенства права й інтеграції України до європейського та євроатлантичного простору.

Тема дисертаційного дослідження відповідає Тематиці наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок Міністерства внутрішніх справ України на 2020–2024 роки, затвердженій наказом МВС України від 11 червня 2020 року № 454, а також Основним напрямом наукових досліджень Національної академії внутрішніх справ на 2021–2024 роки, затвердженим рішенням Вченої ради Національної академії внутрішніх справ від 21 грудня 2020 року (протокол № 23). Тему дисертаційного дослідження затверджено на засіданні Вченої ради Національної академії внутрішніх справ 25 жовтня 2022 року (протокол № 14).

Основні положення та висновки дисертації оприлюднено на засіданнях круглих столів, науково-практичних конференціях, зокрема: «Актуальні питання досудового розслідування» (м. Кривий Ріг, 28 квітня 2023 року); «Реалізація прав людини у діяльності правоохоронних органів» (м. Кривий Ріг, 26 травня 2023 року); «Антикримінальна політика України: у пошуках оптимальної моделі» (м. Харків, 23 грудня 2025 року); «Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу» (м. Київ, 10 грудня 2025 року).

Новизна представлених теоретичних та/або експериментальних результатів проведених здобувачем досліджень, повнота викладу в опублікованих працях. Дисертація є одним із перших монографічних досліджень, у якому комплексно розроблено теоретико-прикладні засади обґрунтованості процесуальних рішень слідчого судді у кримінальному провадженні та сформульовано науково обґрунтовані пропозиції щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства й практики його застосування під час здійснення судового контролю:

уперше:

– доведено, що категорія «розумна оцінка доказів», яка активно використовується в сучасній практиці слідчих суддів, не має правового закріплення у кримінальному процесуальному законодавстві та не спирається на прецеденти Європейського суду з прав людини. З огляду на це обґрунтовано, що «розумна оцінка доказів» позбавлена чітких формально-юридичних критеріїв і не може підмінювати собою оцінку доказів під час здійснення судового контролю;

– з'ясовано, що результатом відмови слідчих суддів щодо дослідження та оцінки доказів є ігнорування фактичних обставин та обставин локального предмета доказування, унаслідок чого в порядку судового контролю ухвалюються ізольовані від фактів справи необґрунтовані кримінальні процесуальні рішення;

удосконалено:

– теоретичні положення залежності якості судових рішень та ефективності судової системи від обґрунтованості судових рішень. Встановлено, що обґрунтованість судового рішення є передумовою законності та справедливості кримінального процесу, оскільки вона гарантує дотримання прав і свобод учасників кримінального провадження, слугує меті встановлення об'єктивної істини в кримінальному судочинстві, а також є запобіжником від суддівського свавілля, складовою права на справедливий судовий розгляд і забезпечує справедливість «відплатного» покарання;

– наукові погляди щодо віднесення слідчого судді до суб'єктів доказування. Акцентовано, що від слідчого судді не слід очікувати збирання доказів, проте він не може бути звільнений від обов'язку перевірки й оцінки доказів. Без оцінки слідчим суддею доказів неможливо ухвалити правильне рішення щодо жодного питання, що є предметом судового контролю;

– наукові підходи до нормативної регламентації діяльності слідчого судді на етапі судового контролю в частині оцінки доказів під час вирішення питань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження (ст. 132 КПК України), надання дозволу на обшук (ст. 234 КПК України), проведення НСРД (ст. 248 КПК України) та розв'язання скарг на повідомлення про підозру (ст. 303 КПК України);

набули подальшого розвитку:

– наукові погляди щодо визначення змісту обґрунтованості як вимоги до судового рішення в кримінальному провадженні. Констатовано, що вимога обґрунтованості судового рішення виявляється в таких трьох аспектах, як: 1) повне та всебічне з'ясування обставин справи через дослідження й оцінку доказів; 2) доведеність цих обставин доказами, дослідженими в судовому засіданні; 3) досліджені в судовому засіданні докази мають бути оцінені з позиції належності, допустимості, достовірності, а також бути достатніми для того, щоб сформулювати необхідні висновки у справі;

– теоретичні положення щодо трактування стандарту доказування «обґрунтована підозра» під час реалізації судового контролю. Акцентовано, що стандарт доказування «обґрунтована підозра» не може тлумачитися як такий, що звільняє слідчих суддів від обов'язку повноцінно оцінювати й досліджувати

докази з позиції належності, допустимості, достовірності та достатності, встановлювати фактичні обставини справи, вирішувати питання про правильність кримінально-правової кваліфікації;

– доктринальні положення щодо мотивування процесуальних рішень у порядку судового контролю. Визначено, що мотивування слідчим суддею процесуального рішення є невід'ємним стандартом ухвалення законного й обґрунтованого рішення, яке здатне переконати об'єктивного спостерігача в справедливості дій державних інституцій стосовно особи, щодо якої здійснюється кримінальне провадження.

На підставі отриманих теоретичних результатів сформульовано нормативні пропозиції щодо змін і доповнень до ст. 132, 234, 248, 303 КПК України з метою вдосконалення обґрунтування процесуальних рішень слідчого судді у кримінальних провадженнях.

Наукова обґрунтованість отриманих результатів, наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації.

Обґрунтованість результатів дослідження, наукових положень і висновків дисертаційної роботи Радзівського Юрія Євгенійовича не викликає заперечень. Сформульовані автором положення логічно впливають зі змісту дисертації, ґрунтуються на належному опрацюванні нормативно-правової бази, наукових джерел, судової практики національних судів та Європейського суду із захисту прав людини.

Висновки дисертації узгоджуються з поставленою метою та завданнями дослідження, послідовно відображають результати, отримані в межах відповідних розділів і підрозділів роботи. Запропоновані здобувачем наукові положення щодо ролі слідчого судді на стадії досудового розслідування та обґрунтування процесуальних рішень слідчих суддів мають належний рівень аргументації та можуть бути використані у подальших кримінально-процесуальних правових дослідженнях, нормотворчій діяльності й освітньому процесі.

Рівень виконання поставленого наукового завдання, оволодіння здобувачем методологією наукової діяльності. Методологічну основу дисертаційного дослідження становить сукупність загальнонаукових і спеціально-юридичних методів, застосування яких забезпечило всебічне, повне й об'єктивне пізнання проблем обґрунтованості процесуальних рішень слідчого судді в кримінальному провадженні. Діалектичний метод використано як універсальний метод наукового пізнання, що надав можливість проаналізувати обґрунтованість процесуальних рішень слідчого судді в їхньому розвитку, взаємозв'язку та взаємозумовленості з іншими правовими явищами, зокрема судовим контролем, доказуванням і стандартами доказування (підрозділи 1.1, 1.3, 2.2, 3.1). Системно-структурний метод застосовано для дослідження обґрунтованості як складного правового явища, визначення її елементів, структури та місця в системі судових рішень, а також для аналізу взаємозв'язків між доказуванням та обґрунтуванням судових рішень слідчого судді (підрозділи 1.2, 2.1). Формально-логічний метод використано в процесі формулювання дефініцій, зокрема під час визначення поняття обґрунтованості

процесуальних рішень слідчого судді (підрозділ 1.2). Порівняльно-правовий метод слугував підґрунтям для дослідження міжнародного досвіду обґрунтування судових рішень, зокрема практики Європейського суду з прав людини, а також для зіставлення національних підходів з європейськими стандартами з метою визначення напрямів удосконалення кримінального процесуального законодавства України (підрозділ 2.3). Формально-юридичний (догматичний) метод надав можливість проаналізувати норми кримінального процесуального законодавства, що регулюють здійснення судового контролю, доказування та вимоги до судових рішень, а також визначити їхній зміст і виявити прогалини та колізії правового регулювання (підрозділи 2.2, 3.1, 3.2, 3.3). Методи аналізу та синтезу застосовано для виокремлення в досліджуваному явищі окремих елементів і подальшого їх узагальнення у вигляді цілісної концепції обґрунтованості процесуальних рішень слідчого судді (підрозділи 1.2, 2.1, 2.2). Емпіричний метод, зокрема метод узагальнення судової практики й анкетування, використано для вивчення реального стану практики правозастосування.

Емпіричну базу дослідження становлять результати комплексного вивчення й узагальнення правозастосовної практики, зокрема аналіз вітчизняних судових рішень і рішень Європейського суду з прав людини. Окреме місце в емпіричній базі дослідження посідають результати анкетування практичних працівників органів досудового розслідування. Зокрема, проведено опитування 90 слідчих Національної поліції України і 50 адвокатів, що надало можливість отримати узагальнену інформацію щодо їхнього бачення ролі слідчого судді в процесі доказування, а також проблем в аспекті обґрунтованості процесуальних рішень.

***Практичне значення отриманих результатів** полягає в можливості їх використання в різних сферах юридичної діяльності, що забезпечує як розвиток теорії кримінального процесу, так і вдосконалення правозастосовної практики, зокрема у:*

– науково-дослідній діяльності – як теоретико-методологічне підґрунтя під час аналізу правових механізмів, що регулюють здійснення судового контролю у кримінальних провадженнях (акт ННІ «Юридичний інститут Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана від 20.01.2026);

– навчальному процесі – при підготовці та проведенні лекцій, семінарських і практичних занять із студентами з навчальних дисциплін «Кримінальний процес», «Оперативно-розшукова діяльність» (акт ННІ «Юридичний інститут Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана від 20.01.2026, акт НУ «Одеська юридична академія» від 17.02.2026).

***Оцінка змісту дисертації, її завершеності в цілому.** Робота складається з анотації, вступу, трьох розділів, що вміщують дев'ять підрозділів, висновків, списку використаних джерел (зокрема 329 найменувань, викладених у межах 35 сторінок), семи додатків, розміщених на 13 сторінках. Повний обсяг дисертаційного дослідження становить 282 сторінки, з яких основний текст становить 220 сторінок.*

Анотація у стислій формі представляє основні тези дисертаційного дослідження, наводить перелік публікацій, в яких викладені основні результати представленої дослідження. Анотація викладена українською і англійською мовами. У вступі обґрунтовано актуальність теми дисертації, висвітлено зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами; визначено мету й завдання, об'єкт і предмет дослідження, охарактеризовано методи; окреслено наукову новизну, практичне значення одержаних результатів, особистий внесок здобувача; надано відомості про апробацію та публікації результатів дослідження, структуру й обсяг дисертації.

У дисертації вирішено наукове завдання, що полягає в комплексному дослідженні обґрунтованості процесуальних рішень слідчого судді у кримінальному провадженні.

Встановлено, що потреба в обґрунтуванні кримінальних процесуальних рішень слідчих суддів у теорії не піддається сумніву, проте на практиці останні не здійснюють дослідження й оцінку доказів, посиляючись на відсутність відповідних повноважень. Зазначено, що в цьому полягає основна причина необґрунтованості кримінальних процесуальних рішень у порядку судового контролю.

Узагальнено наукові погляди щодо розкриття обґрунтованості як вимоги до судового рішення у кримінальному провадженні. Констатовано, що вимогу обґрунтованості судового рішення визначають три аспекти: 1) повне та всебічне з'ясування обставин справи через дослідження та оцінку доказів; 2) доведеність цих обставин доказами, дослідженими в судовому засіданні; 3) досліджені в судовому засіданні докази мають бути оцінені з позиції належності, допустимості, достовірності, а також бути достатніми для того, щоб сформулювати необхідні висновки у справі.

Визначено, що обґрунтованість кримінального процесуального рішення є його властивістю, відповідно до якої всі передбачені законом обов'язкові висновки кримінального процесуального рішення ґрунтуються на об'єктивно встановлених обставинах справи внаслідок дослідження та оцінки в судовому засіданні наявних доказів з позиції належності, допустимості, достовірності та достатності.

Проаналізовано теоретичні положення щодо залежності якості судових рішень та ефективності судової системи від обґрунтованості судових рішень. Зазначено, що обґрунтованість судового рішення є передумовою законності й справедливості кримінального процесу, оскільки вона гарантує дотримання прав і свобод учасників кримінального провадження, слугує меті встановлення об'єктивної істини в кримінальному судочинстві, а також є запобіжником від суддівського свавілля, складовою права на справедливий судовий розгляд і забезпечує справедливість «відплатного» покарання.

З'ясовано, що результатом відмови слідчих суддів від дослідження та оцінки доказів є ігнорування фактичних обставин та обставини локального предмета доказування. Як наслідок, у порядку судового контролю ухвалюються ізольовані від фактів справи необґрунтовані кримінальні процесуальні рішення.

Підтверджено, що без дослідження та оцінки доказів слідчими суддями судовий контроль за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальних провадженнях фактично не здійснюється та перетворюється у формальність. Акцентовано, що під час винесення слідчими суддями кримінально процесуальних рішень без встановлення фактичних обставин справи обґрунтованість не виконує роль запобіжника суддівському свавіллю та «голому розсуду». Підсумовано, що ухвалення необґрунтованих кримінальних процесуальних рішень у порядку судового контролю є істотним порушенням права учасників кримінального провадження на справедливий суд.

Досліджено наукові погляди щодо віднесення слідчого судді до суб'єктів доказування. Зосереджено увагу на тому, що від слідчого судді не слід очікувати збирання доказів, проте він не може бути звільнений від перевірки й оцінки доказів. Констатовано, що без здійснення такої діяльності неможливо ухвалити правильне рішення щодо жодного питання, що є предметом судового контролю.

Зазначено, що внутрішнє переконання, як і сумнів, ґрунтується передусім на фактах об'єктивної дійсності. З'ясовано, що без достовірного знання про фактичні обставини справи не може бути сформоване внутрішнє переконання слідчого судді щодо змісту кримінального процесуального рішення. Зауважено, що за таких умов слідчий суддя може виносити свавільне та випадкове кримінальне процесуальне рішення.

Удосконалено теоретичні положення щодо розуміння стандарту доказування «обґрунтована підозра» під час реалізації судового контролю. Обґрунтовано, що стандарт доказування «обґрунтована підозра» не може тлумачитися як такий, що звільняє слідчих суддів від обов'язку повноцінно оцінювати й досліджувати докази з позиції належності, допустимості, достовірності та достатності, встановлювати фактичні обставини справи, вирішувати питання щодо правильності кримінально-правової кваліфікації.

Виокремлено доктринальні положення щодо використання терміна «розумна оцінка доказів». Доведено, що це поняття не є визначеним ні в судовій практиці, ні в науковій сфері, а тому не може підмінювати собою оцінку доказів на етапі судового контролю.

Проаналізовано доктринальні положення щодо мотивування процесуальних рішень у порядку судового контролю. Визначено, що мотивування слідчим суддею процесуального рішення є невід'ємним стандартом ухвалення законного й обґрунтованого рішення, яке здатне переконати об'єктивного спостерігача в справедливості дій державних інституцій стосовно особи, щодо якої здійснюється кримінальне провадження.

Визначено, що більшість зловживань у сфері кримінального переслідування вчиняється через безпідставне застосування та ініціювання заходів забезпечення кримінального провадження. На практиці зустрічаються випадки, коли за надуманими підставами вилучається майно фізичних і юридичних осіб, на нього накладаються незаконні арешти, у товариств вилучаються фінансово-господарські документи, щодо громадян застосовуються запобіжні заходи без передбачених для цього підстав.

Акцентовано, що встановлення обов'язку щодо доведення наявності обґрунтованої підозри вчинення кримінального правопорушення відповідного ступеня тяжкості не виконує роль запобіжника щодо необґрунтованого ініціювання та застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Унаслідок цього порушуються права й свободи людини на стадії досудового розслідування.

Констатовано, що всупереч вимогам приписів кримінального процесуального закону слідчі судді не здійснюють належний судовий контроль під час вирішення питання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Зауважено, що більшість слідчих суддів дотримуються позиції, що питання належності та допустимості доказів не належать до компетенції слідчого судді та мають вирішуватися на стадії судового розгляду. Замість встановлення фактичних обставин кримінального провадження й оцінки доказів слідчі судді обмежуються поверхневим встановленням причетності особи до кримінального правопорушення.

Обґрунтовано, що в змісті кримінального процесуального закону слід передбачити окремий обов'язок слідчого судді щодо скасування письмового повідомлення про підозру у випадку встановлення порушення процесуального порядку вручення підозри або констатації необґрунтованості підозри в результаті дослідження всіх обставин кримінального провадження й оцінки кожного доказу з позиції вимог належності, допустимості, достовірності та достатності.

Підсумовано, що, попри регламентацію в п. 1 ч. 5 ст. 234 Кримінального процесуального кодексу України та п. 1 ч. 3 ст. 248 цього Кодексу процесуальних обов'язків сторони обвинувачення щодо доведення факту вчинення кримінального правопорушення, слідчі судді під час розгляду відповідних клопотань (про проведення обшуку, негласної слідчої (розшукової) дії) часто не оцінюють докази з позиції належності, допустимості й достатності. Недослідження цих матеріалів і невстановлення фактичних обставин справи призводить до постановлення необґрунтованих кримінальних процесуальних рішень.

Зауваження щодо оформлення та змісту дисертації, запитання до здобувача.

У цілому позитивно оцінюючи дисертацію, необхідно звернути увагу на деякі положення, що могли б слугувати предметом подальших наукових досліджень або дискусії під час публічного захисту:

1. У підрозділі 1.2 роботи здобувач відстоює думку, що вимоги ч. 3 ст. 370 КПК щодо обґрунтованості поширюються на всі види судових рішень, що ухвалюються в кримінальному провадженні, включаючи ухвали слідчих суддів. При цьому згідно підрозділу 1.3 обґрунтованість судового рішення слугує меті встановлення об'єктивної істини в кримінальному судочинстві. Однак на стадії досудового розслідування при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження (підрозділ 3.1) слідчий суддя оперує стандартом доказування «обґрунтована підозра», який за своєю правовою природою спирається на ймовірності та припущення, а не на абсолютну істину. У такому

випадку потребує пояснення чи розповсюджується, все ж таки, вимога щодо обґрунтованості судового рішення на ухвали слідчих суддів.

2. У підрозділі 3.1 здобувач звертає увагу на порушення прав осіб через безпідставне вилучення майна та накладення незаконних арештів за надуманими підставами, вимагаючи від суддів ретельної оцінки доказів. Разом із тим, накладення арешту на майно з метою збереження речових доказів є невідкладним заходом, де затримка для повноцінної та всебічної оцінки належності, допустимості та достовірності може призвести до знищення або приховування цього майна. Оскільки пропозиція здобувача не враховує фактор процесуальної невідкладності, тому вона видається дещо суперечливою.

3. Здобувач у підрозділі 3.2 дисертації обґрунтовує необхідність закріплення окремого обов'язку слідчого судді скасовувати повідомлення про підозру у разі констатації її необґрунтованості за результатами дослідження всіх обставин та оцінки кожного доказу з позиції вимог належності, допустимості, достовірності та достатності. Однак така позиція фактично перетворює розгляд скарги на підозру у «міні-судовий розгляд», що по суті суперечить завданням досудового розслідування і може розглядатись певною мірою як перевищення меж повноважень слідчого судді.

4. У підрозділі 3.3. дисертації здобувач вказує на обов'язок слідчого судді оцінювати докази з позиції допустимості, достовірності та достатності під час розгляду клопотань про надання дозволу на проведення негласних слідчих (розшукових) дій (НСРД). Разом із тим, специфіка ініціювання НСРД полягає в тому, що воно часто ґрунтується на оперативних даних або матеріалах, які об'єктивно ще не можуть бути повноцінно оцінені як сформовані процесуальні докази. Вимога їх вичерпної оцінки на етапі надання дозволу виглядає нереалістичною та потребує додаткової аргументації.

5. Здобувачем проведено ґрунтовну роботу з узагальнення емпіричних даних, зокрема шляхом інтерв'ювання та анкетування слідчих і адвокатів. Водночас, зважаючи на специфіку теми дисертації, яка безпосередньо стосується процесуальної діяльності та рішень слідчих суддів, репрезентативність емпіричного матеріалу суттєво б виграла, якби автор дослідив також і позицію суддівського корпусу.

Відсутність порушень академічної доброчесності. У ході вивчення дисертаційного дослідження та наукових публікацій Радзівського Юрія Євгенійовича фактів порушення академічної доброчесності не виявлено. Дисертаційна робота є оригінальною, самостійно виконаною науковою працею, у якій автором належним чином використано наукові джерела, нормативно-правові акти та інші матеріали, необхідні для розкриття обраної теми.

Висновок про відповідність дисертації встановленим вимогам.

1. Дисертаційна робота Радзівського Юрія Євгенійовича «Обґрунтованість процесуальних рішень слідчого судді у кримінальних провадженнях», подана до захисту на здобуття ступеня доктора філософії, є комплексним, цілісним і завершеним науковим дослідженням, у якому отримано науково обґрунтовані результати, що мають значення для розвитку

науки кримінального процесу та розв'язання теоретико-правових і практичних питань.

2. Зміст дисертації відповідає заявленій здобувачем спеціальності 081 «Право», а її положення узгоджуються з предметом кримінально-процесуального правового дослідження. Робота пройшла належну апробацію, її основні результати відображені у наукових публікаціях автора. Дисертація підготовлена зрозумілою, юридично грамотною мовою, має логічну структуру, а її висновки відповідають поставленій меті, завданням і змісту проведеного дослідження. Анотація відображає основні положення дисертації, її наукову новизну, висновки та пропозиції.

3. Дисертація Радзівєвського Юрія Євгенійовича «Обґрунтованість процесуальних рішень слідчого судді у кримінальних провадженнях» відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44, а її автор – Радзівєвський Юрій Євгенійович заслуговує на присудження ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Офіційний опонент:

Заступник директора

Навчально-наукового інституту

права та інноваційної освіти

Дніпровського державного

університету внутрішніх справ

доктор юридичних наук, старший дослідник

Максим ПОЧТОВИЙ

Підпис Почтового М.М. засвідчую:

Проректор

Дніпровського державного

університету внутрішніх справ

полковник поліції

Олександр ЮНІН